

jo i meget vilde afhænge af, hvad de, som havde sammenkaldt det, gjorde og sagde, lagde hun saa vel sig selv som de andre styrende dette paa Sinde og haabede, at alle vilde mindes det Ansvar, de bar Venskab og Samvirken mellem Kvinder af forskellige Folk kunde bidrage til at styrke Tanken om en mellemrigsk Voldgiftsret, der kunde afløse den Militarisme, under hvis Tryk den gamle Verden nu sukkede, saa at endelig en Gang Krig og alle de Forbrydelser, al den Elendighed, som dermed følger, kunde ophøre.

Naar Kvinderne faa Stemmeret, vil der selvfølgelig være megen Meningsforskjel mellem dem indbyrdes, men de ville sikkert let blive enige om, at den Ordning af Erhvervsforholdene, der sikrer det størst mulige Antal Medborgere det størst mulige Velvære, vil være at foretrække, at de Love ere de bedste, der hellere beskytte de mange end de faa. Naar Kvindernes Røst bliver hørt, ville baade Lovgivningen og Domstolene paa-virke i menneskekjærlig Retning.

Dernæst forestillede Ordstyreren, Miss Anthony, de udeulandske Afsendinge. Alexandra Gripenberg (Finland) sagde: Jeg har den Ære og Glæde at repræsentere mit lille, fattige Folk, som bor under Finlands kolde, nordlige Himmelstrøg. Jeg bringer en Hilsen fra vore skjønne Søer og vor Midnatsol samt fra vore Kvinder, som have sendt mig hid til de ædle, højt udviklede amerikanske Kvinder.

Pundita Ramabai Sarasvati (Indien) sagde: Jeg havde ikke ventet at skulle tale i Aften og er ikke forberedt derpaa. Det er mig en stor Glæde, kjære Venner, at mødes med Eder her, og jeg er sikker paa, at, hvis mine Landsmandinder vidste, hvad disse mærkelige Kvinder udrette for os alle, vilde de udtrykke deres Beundring og Taknemmelighed. Nu vide de det ikke og have derfor ingen sendt til at tale i deres Navn, men jeg tør nok gøre det alligevel. Jeg er meget glad ved at se Eder og hilse paa Eder, og jeg ønsker Eder Held til Arbejdet.

Madame Bagelot (Frankrig) bragte paa Fransk sit Lands Hilsen og Tak. Derpaa blev Mrs. Moore (Irland) forestillet. Miss Anthony udtalte, at da Irland led Undertrykkelse af England, burde Irlands Repræsentant her gaa forud for Englands.

Mrs. Moore bemærkede, at de irske Kvinder kjendte baade til Underkuelse og til Kamp for Friheden. Naar deres Brødre blev fængslede og fordrevne, var det deres Pligt at optage Kampen og føre den videre. Hun havde selv haft den Ære at sidde i Fængsel for sin Fædrelandskjærligheds Skyld. Der var et Sagn om en irsk Dronning, der faldt, kæmpende i Spidsen for sin Hær. Dette viste, at der den Gang maa have været fuldstændig Lighed, og at Kvinderne ikke alene kunde tale, men ogsaa bruge Sværd.

Men nu nærmede der sig en ny Tid, Fredens og Forstaaelsens Tid, da hverken Mænd eller Kvinder ønskede Blodsudgydelse, men alle vilde stræbe at udrette saa meget som muligt i det godes og sandes Tjeneste. Hun var lykkelig ved at være i Amerika, et Land, hvor Irlændere altid følte sig hjemme.

Mrs. Scatcherd, (England) takkede for den overordentlige Hjertelighed, der fra alle Sider vistes England og de engelske Kvinder. Hun